

1569 14/11 18. 1. Beh af F. t. L. om Statens

kommende ønsker baade selv og paa mit Partis Vegne at anbefale det foreliggende Lovforslag til Fremme, og jeg mener ikke, at der i og for sig behøvedes nogen Udvalgsbehandling; men paa den anden Side vil jeg selvfølgelig ikke modsætte mig den, naar man ønsker den fra anden Side.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Kidde: I Henhold til mine tidligere Udtalelser angaaende denne Sag skal jeg tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning

vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i midlertidig Lov Nr. 173 af 20. Marts 1918 om Forbud mod Nedlægning af bestaaende Landbrug og om Indskrænkninger i Retten til Udstykning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2823).

Sagen sattes til Forhandling.

Stengaard-Kirkegaard: Dette lille Lovforslag, som er fremsat af den højtærede Landbrugsminister, gaar ud paa at udvide Ministerens Dispensationsret, ganske vist med den Indskrænkning, at denne Dispensationsret er afhængig af Kommunalbestyrelsens Anbefaling. Alene det, at dette Lovforslag er fremkommet, viser, at Loven af 20. Marts 1918 paa et bestemt Punkt har været for snæver, saaledes at det nu er nødvendigt at gaa til en Lempelse af Loven. At man nu erkender, at denne Lov paa et vist Punkt har været for snæver, tror jeg fremgaar ogsaa af en anden Ting, nemlig af det Andragende, som er indsendt til Regering og Rigsdag fra Landinspektørforeningen, og hvori det oplyses, at Følgen af denne Lov er blevet

Overtagelse af Esbjerg—Nordby Færgeri.

1570

den, at næsten alle Udstykninger kun kan ske i Kraft af Dispensationer, saaledes at Dispensation er blevet Regelen i Stedet for, at det dog i Almindelighed bør være saaledes, at Dispensation er Undtagelsen. Det er sikkert forkert, naar en Lov bliver lavet saa snæver, at det er nødvendigt næsten i alle Tilfælde at give Dispensation.

Lovens Formaal skulde være at hindre usund Spekulation med Jord. Dette, mener jeg ganske vist, er rigtigt nok, men man bør dog ikke gaa ud fra, at al Handel med Jord er usund Spekulation; der kan ogsaa foregaa Handler, som er ganske sunde og naturlige. Spekulation kan ganske vist føre til, at Jord, som sælges, bliver mindre produktiv, til Skade for Samfundet. Naar det er Tilfældet, er det usund Spekulation, og en saadan Spekulation skal Loven hindre. Men hvis Forholdet netop er det — og det er det i mange Tilfælde —, at Udstykningen og Omlægningen af Jorden netop er en Betingelse for, at Jorden kan indtages til Dyrkning og blive produktiv, saa mener jeg, at det ikke bør være Lovgivningsmagtens Opgave at hindre en saadan fri Udstykning. Nu kan der imidlertid nævnes mange Tilfælde, hvor Loven virkelig har lagt Hindringer i Vejen for den frie Udstykning. Jeg skal nævne et Eksempel: En Gaardmand, der havde afstaaet sin Gaard til sin Søn, havde forbeholdt sig en lille Parcel paa en Skæppe Land til Byggegrund og Haveplads, men denne Udstykning er blevet nægtet, idet Administrationen har udtalt, at den er i Strid med Loven af 20. Marts 1918. Jeg synes, det er urigtigt, at Loven hindrer den Slags. Ligeledes er det oplyst i et Andragende fra Landinspektørforeningen, at en Husmand har afstaaet sin Lod paa 12 ha til sin Søn, men forbeholdt sig selv 2 ha, som han endogsaa har bebygget, og nu er ogsaa denne Udstykning nægtet, fordi den er i Strid med Loven af 20. Marts 1918. Derfor erkender jeg vel, at Ministerens Forslag er fuldstændig berettiget, og at det er nødvendigt at foretage den foreslaaede Lempelse i Loven, men naar jeg alligevel vil tillade mig at henstille, at Sagen henvises til et Udvalg, er det blandt andet af den Grund, at jeg mener, der kunde være noget berettiget i, at Lovens Rækkevidde blev udvidet saa-